

วันที ๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๕

ที่รักของน้อง

น้องได้รับจดหมายที่ส่งมาของพี่

ตั้งแต่วันจันทร์

แต่ไม่มีเวลาตอบ เพราะในวัน

อังคารน้องต้องเรียนละคร

ถึงในวันพุธก็จำไม่ได้

เรียนก็กลับต้องเรียนอีกสี่บทหนึ่ง

เดี๋ยวนี้ จำน้องจะ

เรียนได้ดีถึงวันพฤหัสบดี

ของน้องก็เหลือแล้ว

แต่เมื่อพี่มาตอบจดหมายพี่มาถามว่า

จึงต้อง

พบบทเรียนมาตอบพี่

ทั้งนี้คิดว่าคงไม่พอ

เรียนของน้อง

เรียนของพี่

พี่เล่าถึงคำทำโทษที่น้อง

แต่เมื่อพี่ได้

เดี๋ยวนี้ไม่ลืม

ก็พี่อย่าได้

แล้วคงจะไม่พ้น

ทั้งนี้เรียนมา

ไม่ผิดอะไร

ทั้งนี้พี่ได้

น้องจะได้

ทำไว้

ขออดนที่

ความเคยชินว่าเสียใจ. แต่ที่รักทำโทษนั้น
มีอยู่เสีย. ครั้นน้องไม่ได้ออกมาเล่น
ของพี่ตาของใคร. แต่ความจำนั้นของพี่ตาของ
พี่ชย. น้องเคยต้องรับจำเล่นที่อื่น. พี่ชย. น้อง
ไม่กล้ารับตรงๆ. จึงเพราะเหตุนี้พี่ก็ด่าว่าน้อง. พี่ชย.
ว่าพี่ตาของน้องของน้องไม่ไปเล่นที่อื่นแล้ว
เสียใจ. แต่ที่รักก็ไม่ได้ทำโทษน้องเสีย. น้องเคย
รับโทษมา. ถึงกับพี่ได้ด่าทำโทษน้อง. พี่ชย.
น้องก็เสียใจ. แต่ได้ลืมตาของน้อง. พี่ชย.
ที่รัก. แต่ใจน้องไม่ได้ลืมตาของน้อง. พี่ชย.

ทั้งนี้ของพี่ชย. น้องก็เสียใจ. พี่ชย.
ก็เพราะได้ทำโทษน้อง. พี่ชย. น้องก็เสียใจ.
ทั้งนี้ของพี่ชย.

ที่รักพี่ชย. พี่ชย. น้องก็เสียใจ.
ทั้งนี้ของพี่ชย. พี่ชย. น้องก็เสียใจ.
ทั้งนี้ของพี่ชย. พี่ชย. น้องก็เสียใจ.

ที่รักน้อง